

वा० रा०

॥१४१॥

शनैर्नैत्रेषुताडिताइत्यन्वयः ॥ अन्योन्यं विविधुः अन्योन्यं गात्रं समाश्लिष्यतस्थुः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ प्रसक्तं प्रकृतं प्रापं ब्रह्मास्त्रमाश्रित्य अस्मानावा मेवार्दयति ॥ ६४ ॥ नष्टदेहोऽदृष्टदेहः ॥ ६५ ॥ नन्वदृष्टदेहस्यापि संहारसाधनैः शब्दवेद्यादिदिव्यास्त्रैर्हननं कार्यमिति चेन्न ॥ भगवतो ब्रह्मण आज्ञायामारुतिनेवास्माभिरपि पालनौचित्येनैतत्सहनस्यैवौचित्यादित्याशयेनाह ॥ मन्ये इति ॥ अचित्यः अचित्यवैभवः योस्य सकल संसारस्य प्रभवः स्रष्टा प्रकारात्संहर्ता च स्वयं भूर्हिरण्यगर्भोऽस्ति

उदीक्षमाणा गगनं केचिन्नेत्रेषुताडिताः ॥ शनैर्विविशुरन्योन्यं पेतुश्च जगतीतले ॥ ५७ ॥ हनू मंतं च सुग्रीवमंगदं गंधमादनं ॥ जांबवं तं सुषेणं च वेगदर्शिनमेव च ॥ ५८ ॥ मैदं च द्विविदं नीलगवाक्षं गवयं तथा ॥ केसरिं हरिलोमानं विद्युदं च वानरं ॥ ५९ ॥ सूर्या ननं ज्योतिमुखं तथा दधिमुखं हरिं ॥ पावकाक्षं तलं चैव कुमुदं चैव वानरं ॥ ६० ॥ प्रासैः शूलैः शितैर्बाणैरिन्द्रजिन्मंत्रसंहितैः ॥ विव्याध हरिशार्दूलान्सर्वास्तान्नाक्षसोत्तमः ॥ ६१ ॥ सवैगदाभिर्हरियूथमुख्यान्निर्भिद्यबाणैस्तपनीयवर्णैः ॥ ववर्ष रामं शरवृष्टिजालैः सलक्ष्मणं भास्करश्चिमकल्पैः ॥ ६२ ॥ सबाणवर्षैरभिवृष्यमाणो धारानिपातानिवतानचित्य ॥ समीक्ष्यमाणः परमाद्भुतश्रीरामस्तदा लक्ष्मणमित्युवाच ॥ ६३ ॥ असौ पुनर्लक्ष्मणराक्षसैर्द्रोमहास्त्रमाश्रित्य सुरेंद्रशत्रुः ॥ निपातयित्वा हरिसैन्यमस्मान् शितैः शरैर्दयति प्रसक्तं ॥ ६४ ॥ स्वयं भुवादत्तवरो महात्मा समाहितो तर्हितभीमकायः ॥ कथं नु शक्यो युधि नष्टदेहो निहतुं मद्येंद्रजिदुघतास्त्रः ॥ ६५ ॥ मन्ये स्वयं भूर्भगवानचित्यस्तस्यैतदस्त्रं प्रभवश्च योस्य ॥ बाणावपातं त्वमिहाद्यधीमन्मया सहाव्यग्रमनाः सहस्र ॥ ६६ ॥

मन्ये जानामि अतस्तत्पदं तत्तमिमां बाणावपातं मया सहाव्यग्रमना भगवत्ख्यानैकचित्तो भूत्वा भगवत्ख्यानबलेन सहस्र ॥ धीमन्निहि हेतुगर्भविशेषणं ॥ यतस्त्वमपि ब्रह्मध्यानसंपन्नस्तस्मात्सहस्र ॥ एवं हि भगवदनुग्रहादस्माकमपि जयो भविष्यति नान्यथेत्यर्थः ॥ ६६ ॥

यु० कां०

॥१४१॥